

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 4.Pf.20.172/2026/6.

A felperes:

felperes

felperes címe

A felperes képviselője:

ügyvéd1 Ügyvédi Iroda (ügyintéző: ügyvéd1 ügyvéd)

ügyvéd1 címe

Az alperes:

alperes

alperes címe

Az alperes képviselője:

ügyvéd2 Ügyvédi Iroda (ügyintéző: ügyvéd2 ügyvéd)

ügyvéd2 címe

A per tárgya: sajtó-helyreigazítás

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 31.P.20.015/2026/14/II.

A fellebbezést benyújtó fél: alperes

Í t é l e t

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, az alperest a következő helyreigazító közlemény közzétételére kötelezi az elsőfokú bíróság ítéletében írt módon és határidőben:

„Helyreigazítás

Valótlanul állítottuk, hogy a cikkben ismertetett „dokumentum1” elnevezésű dokumentum a felperes gazdasági terve.”

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a médiaszolgáltató-t (alperes címe), hogy fizessen meg 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlájára e határozat meghozatalának napjától számított 60 napon belül.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] Az alperes által szerkesztett portál1 internetes portálon 2025. november 25. napján jelent meg a „Brutális, 1300 milliárdos megszorításra készül a felperes, felperes teljes gazdasági terve nyilvánosságra került” című cikk, mely az portál2.hu internetes oldalon megjelent cikken és az abban hivatkozott „dokumentum1” elnevezésű dokumentum tartalmán alapult. Az alperes a cikkben a dokumentumot a felperes gazdasági terveként ismertette.

[2] A felperes a 2025. december 11. napján postára adott, és az alperes által 2025. december 15. napján átvett levelében a keresettel érvényesített tartalmú helyreigazítás iránti kérelmet küldött az alperesnek. A helyreigazításnak az alperes nem tett eleget.

[3] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest, hogy öt napon belül a 2025. november 25-i „Brutális, 1300 milliárdos megszorításra készül a felperes, felperes teljes gazdasági terve nyilvánosságra került” című cikkel azonos betűméretezéssel és típussal, kommentár nélkül tegye közzé a cikk megjelenési linkjén annak címe alatt és a lead felett, mindaddig amíg a cikk elérhető, de legalább 30 napig az alábbi helyreigazító közleményt, egyidejűleg a <https://portál1> internetes hírportál kezdő oldalán 24 óra időtartamban a „Helyreigazítás a 2025. november 25-i „Brutális, 1300 milliárdos megszorításra készül a felperes, felperes teljes gazdasági terve nyilvánosságra került” című

cikkükben foglaltak miatt a szöveget úgy, hogy arra kattintással linkkel együtt közvetlenül elérhetővé teszi:

„Helyreigazítás

Valótlanul állítottuk, hogy az a dokumentum, amely nyilvánosságra került és amely szerint 1300 milliárdos megszorításra készül a felperes, a felperes több száz oldalas gazdasági tervezete és felperes teljes gazdasági terve.

Valótlanul állítottuk, hogy azon dokumentum, a felperes-terv valójában súlyos adóemelések sorát és a kedvezmények eltörlését szorgalmazza, felperes gazdasági terve szerint többek között megszűnne a gyed, a gyerekek ellátása sem lenne ingyenes, de a mostani tb-rendszert is átszabnák, a párt programja ezenfelül radikális progresszív adóemelést vezetne be minden olyan jövedelemre, amely nem munkából származik, a felperes több száz oldalas tervezete és felperes teljes gazdasági terve.

Valótlanul állítottuk, hogy azon dokumentum, amelynek tengelye a progresszív szja drasztikus emelése és több olyan intézkedést is kilátásba helyeznek, amelynek alapjaiban írnák át a magyar adórendszer eddig ismert logikáját: a családi és társasági adókedvezmények teljes eltörlése vagy radikális visszavágása, a társasági és tőkejövedelmek progresszív adóztatása, amely a magán és vállalati befektetésekre is új terheket rakna, 32 százalékra emelt, európai összevetésben is extrém magas általános forgalmi adó, kiegészítve az alkoholra és dohányra kivetett új különadókkal, valamint új, szolidaritási elvre épülő nyugdíj- és egészségügyi járulékrendszer, amely több ponton a jelenlegi befizetési struktúrák teljes újragondolását igényelné, a felperes gazdasági tervezete és felperes teljes gazdasági terve.

A valóság mindezzel szemben az, hogy a portál1 által hivatkozott és közzétett dokumentum nem a felperes gazdasági tervezete, nem felperes teljes gazdasági terve, így abból semmilyen okszerű következtetés nem vonható le a felperes programjára.”

Kérte az alperes perköltségben marasztalását is.

A keresettel érvényesíteni kívánt jogként a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (Smtv.) 12. § (1) és (2) bekezdését, 4. § (3) bekezdését, 10. §-át, valamint a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 495. § (1) és (2) bekezdését, valamint 496. § (1) bekezdését jelölte meg.

Az érvényesített jog ténybeli alapjaként állította, hogy az alperes szerkesztésében a magyarnemzet.hu oldalon 2025. november 25. napján a perbeli cikk jelent meg, melyben az alperes a keresettel helyreigazítani kért valótlan tényállításokat tette. Ezért sajtó-helyreigazítási kérelmet terjesztett elő az alperesnél, melynek az alperes nem tett eleget. Jogállítása szerint a cikk a felperest egyértelműen azonosítja, a kifogásolt közlések a felperesre vonatkoznak. A kijelentések nem véleménynek, hanem tényállításnak minősülnek, így azokkal szemben sajtó-helyreigazításnak van helye. A sérelmezett tényállítások valótlanok, azzal szemben a valóság az, hogy a cikkben ismertetett dokumentum nem a felperes gazdasági terve, abból semmilyen okszerű következtetés nem vonható le a felperes programjára.

[4] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását kérte.

Állította, hogy a cikk valótlan állítást nem tartalmaz, így nem állnak fenn az Smtv. 12. § (1) bekezdésében foglalt feltételek. Azzal érvelt, hogy a helyreigazító közlemény nem felel meg a PK 15. számú állásfoglalás II. fejezetében foglaltaknak. A felperes valójában egyetlen közlést vitat, hogy az portál2.hu által közzétett dokumentum az ő gazdasági tervezete, így a perben

csak ez a közlés vizsgálható. A felperest fokozott tűrési kötelezettség terheli, mivel kiemelt figyelmet élvező politikai közszereplő, a cikk közérdeklődésre számot tartó ügyben keletkezett: a felperes programjának tervezete a legmagasabb szintű közérdeklődés tárgyát képezi, melyről az alperes az Alaptörvény IX. cikk (2) bekezdése értelmében jogosult beszámolni. Arra is hivatkozott, hogy a sérelmezett közlés nem valótlan tényállítás. A sajtóközlemény az portál2 által közzétett több száz oldalas, szignózott gazdasági tervezetet szemlézi, melynek létezése, a felperes alelnökének nyilatkozata, és hogy a felperes nem hozta nyilvánosságra gazdasági programját, biztosítja azt a szükséges ténybeli alapot, melyből levonhatta azt a következtetést, hogy a dokumentum az alperes gazdasági tervezete. A felperes programjára tett állítás tehát véleményként vélemezendő az Alkotmánybíróság gyakorlata alapján, ami nem lehet sajtó-helyreigazítás alapja. A PK 15. számú állásfoglalás értelmében a közlemény valós közzétételre vonatkozó része meghaladja a sajtó-helyreigazítási eljárás célját és terjedelmet, ezért annak mellőzését is kérte. A felperes perköltség igényét jogsértőnek és eltúlzottnak tartotta.

[5] Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az alperest, tegye közzé az ítélet jogerőre emelkedését követő öt napon belül a portál1 internetes portál főoldalán kommentár nélkül a „Helyreigazítás a felperes gazdasági terveire vonatkozóan” közleményt, egyidejűleg e közleményen keresztül linkkel tegye közvetlenül elérhetővé a 2025. november 25. napján „Brutális, 1300 milliárdos megszorításra készül a felperes, felperes teljes gazdasági terve nyilvánosságra került” címmel megjelent cikket, és a cikk címe alatt, a lead felett helyezze el mindaddig, amíg a cikk elérhető, de legalább harminc napig:

Helyreigazítás

Valótlanul állítottuk, hogy a felperes gazdasági tervezete az portál2 birtokába került „Program” megnevezésű dokumentum, erre tekintettel a dokumentumból a felperes valós gazdasági terveire semmilyen okszerű következtetés nem vonható le, a felperes gazdasági tervei a saját internetes oldalain érhetőek el.

Kötelezte a médiaszolgáltató-t, hogy fizessen meg a felperes javára tizenöt nap alatt 500.000 forint + áfa perköltséget, valamint az állam javára az elsőfokú ítéletben írt módon és határidőn belül 31.500 forint eljárási illetéket.

Ítéletének indokolásában idézte az Alaptörvény IX. cikk (2) és (6) bekezdését, az Smtv. 4. § (1) bekezdését, 10. §-át, 12. § (1) bekezdését, a PK 12. és 13. számú állásfoglalást, a 3/2015. (II. 2.), a 7/2014. (III. 7.) és a 13/2014. (IV. 18.) AB határozatban foglaltakat. Kiemelte, az Alkotmánybíróság mércéje szerint a közügyekkel összefüggésben álló értékítéletek és a személyes meggyőződést közvetítő vélemények a véleményszabadság alkotmányos oltalmát élvezik, függetlenül attól, hogy helyes vagy helytelen, tetsző vagy nem tetsző, értékes vagy értéktelen gondolatot tartalmaznak. A véleményszabadság oltalma alatt állnak az erős, túlzó jellegű kritikát megfogalmazó, ámde vékony ténybeli alapokon nyugvó értékítéletek és az értékítélettel terhelt tényállítások is. A felperes Magyarország legnagyobb ellenzéki pártja, nem vitatottan közéleti szereplő, a cikk témája pedig közügyet érint, ezért a felperesnek nagyobb a tűrési kötelezettsége. A cikk címe minden kétséget kizáróan tényállítás, a tényállítás esetén pedig az állított tény valósága bizonyítható vagy cáfolható, a tényállítás és a véleménynyilvánítás elhatárolása a bizonyíthatósági teszt alapján történik. A cikkből kitűnően az alperes a közléseit „az portál2 birtokába került több száz oldalas gazdasági tervezet” alapján tette.

A perben az alperest terhelte a sérelmezett közlés valóságának, e körben annak igazolása, hogy a cikkben ismertetett dokumentum a felperes gazdasági terve. A 7/2014. (III. 7.) és

13/2014. (IV. 18.) AB határozat idézésével kiemelte, a sajtó tájékoztató tevékenységének szabadsága nem korlátlan, a sajtószabadság gyakorlása önmagában nem terjedhet ki valótlanosságok közzétételére. A közölt információk hitelességének ellenőrzése az újságírók egyik fő feladata, az alperestől fokozottabb gondosság várható el a közlései megalapozottságának ellenőrzése tekintetében. Az alperes véleménynyilvánítási szabadsága még egy közszereplő és egy közérdekű téma esetén sem terjed ki a bizonyíthatóan valótlan tények közlésére, ha tudta, hogy a közlés valótlan vagy annak valótlanosságáról azért nem tudott, mert a tőle elvárható figyelmet vagy körültekintést elmulasztotta. Jelen esetben az alperestől elvárható lett volna, hogy a cikk közlése előtt hitelt érdemlően megbizonyosodjon a tényállítása valóságának megfeleléséről. Az alperes már a cikk közlése előtt tudomással bírt arról, hogy a felperes vitatta, miszerint a dokumentum az ő tanulmánykötete. Ennek ellenére annak hitelességét meg sem kísérelte ellenőrizni. Az alperestől elvárható lett volna, hogy a dokumentum hitelességéről meggyőződjön, annak tartalmát összehasonlítsa a cikk megjelenésekor nem vitatottan már nyilvánosságra hozott felperesi gazdasági programmal, ami az alperes számára is elérhető volt.

Az alperes tanúi nem igazolták a közlés valóságát, hogy a dokumentum a felperes gazdasági terve. tanú3 tanú meg nem nevezett informátoraitól érdeklődött úgy, hogy a dokumentumot maga nem olvasta, azt informátorainak nem mutatta meg. tanú1 tanú két meg nem nevezett informátor alapján és a felpereshez köthető személyek korábbi megnyilvánulásai alapján vélte úgy, hogy a dokumentum a felperesnek készült, azonban nem állította, hogy az a felperes dokumentuma. A felperes tanúja, tanú2 pedig állította, hogy a dokumentum nem a felperes dokumentuma, annak adatai, tartalma még csak nem is hasonlít a felperes valós gazdasági tervéhez, egyes adónemek teljesen más mértékkel, míg mások egyáltalán nem szerepelnek a felperes terveiben. Mindezekre tekintettel helyreigazítás közzétételére kötelezte az alperest.

Az alperes utólagos bizonyítási indítványát a Pp. 498. §-ába ütközően terjesztette elő, ezért azt figyelmen kívül hagyta. A helyreigazítás szövegét a PK 15. számú állásfoglalás I. pont második mondata alapján belátása szerint határozta meg. Mivel az alperes a cikkben nem a felperes dokumentuma alapján tett közléseket a felperes gazdasági terveire, és a cikkben foglaltakkal szemben a felperes valós gazdasági programjának közlése a helyreigazítás körét meghaladná, ezért indokoltnak tartotta a helyreigazítás szövegében a felperes valós gazdasági terveinek elérhetőségéről történő tájékoztatást. A felperes pernyertessége okán az alperes kiadóját kötelezte a felperes perköltségének és a feljegyzett illeték megfizetésére.

[6] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a kereset elutasítását, valamint a felperes másodfokú perköltségben marasztalását kérte.

Fellebbezése indokolásában a másodfokú bíróságtól gyakorolni kért felülbírálati jogkört a Pp. 369. § (3) bekezdés a)-e) pontjában jelölte meg. Hangsúlyozta, a sérelmezett cikk valótlan állítást nem tartalmaz, így nem állnak fenn az Smtv. 12. § (1) bekezdésében foglalt feltételek. Elsőként azzal érvelt, hogy az elsőfokú bíróság ítélete sérti a Pp. 342. § (1) bekezdését. A bíróság a helyreigazító közlemény szövegét ugyan a felperes kereseti kérelmétől eltérő tartalommal és módon is meghatározhatja, azonban ez nem járhat azzal, hogy olyan közlést minősít valótlan tényállításnak, amit a felperes keresetében egyáltalán nem jelölt meg. A bíróság kötve van a felperes kereseti kérelméhez, az elsőfokú ítélet szerinti eltérésre a PK 15. számú állásfoglalás sem ad lehetőséget. Az elsőfokú bíróság által meghatározott szöveg tartalmában egyrészt teljesen eltér a felperesi közleménytől, másrészt olyan elemet is tartalmaz, amire a felperes keresete nem terjed ki. A felperes keresetében nem kérte közzétenni, hogy a felperes gazdasági tervei a saját internetes oldalain érhetőek el.

[7] Hivatkozott arra is, hogy a sérelmezett közlemény nem tartalmaz valótlan tényállítást. Az elsőfokú bíróság érdemi döntésének meghozatalakor az alapjogi mérlegelést részben hiányosan és tévesen végezte el. A perben abból kellett kiindulni, hogy a sajtó közügyekben folytatott tájékoztató tevékenysége alkotmányos védelem alatt áll. A sajtó véleményének kifejtése során, azzal egyidejűleg tényeket is közöl. A közügyről folyó társadalmi vitában a sajtóanyagokban megjelenő tartalom általában nem kifogásolható, ha az újság az általa elérhető valamennyi releváns információt közli, és a tények ellenőrzése során kellő gondossággal jár el, de az információk valótlanosságát ennek ellenére sem ismerhette fel. Az, hogy egy párt rendelkezett-e a hivatalos gazdasági programját megelőzően gazdasági tervvel, a választók döntését befolyásoló információ. Egy politikai párt közéleti tevékenységének értékelő elemzése akkor sem lehet sajtó-helyreigazítás alapja, ha az értékítéllel terhelt tényállításokat is tartalmaz. Ez esetben sem mellőzhető a cikk tartalmi összefüggéseinek elemzése, hogy az írás ténylegesen milyen jelenség, folyamat bemutatására szolgál, azt az olvasók miként értelmezik. A kifogásolt tartalom közvetlenül a felperes politikai tevékenységére, programjára, közéleti hitelességére, alkalmasságára vonatkozik. Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint a politikai viták keretében elhangzott állítások főszabályként még akkor is véleménynyilvánításként értelmezendők, amennyiben formálisan, a bizonyíthatósági teszt alkalmazásával tényállításnak értékelhetők. Mindezek alapján a felperes programjára tett állítás véleményként értelmezendő.

Hangsúlyozta, a felperes a sérelmezett közlemény megjelenésének időpontjában még nem tett közzé hivatalos politikai programot. Az elsőfokú bíróság tévesen tekintette nem vitatottnak, hogy a felperes gazdasági programja a cikk megjelenésekor már elérhető volt. Az ellenkérelemben és a tárgyaláson is többször hangsúlyozta, hogy a felperesnek nincs hivatalos politikai programja, azt a felperes végül 2026. február 7-én mutatta be. Az Alkotmánybíróság 3111/2022. (III. 23.) AB határozata alapján kiemelte, ha az egymásra tett kijelentések közvetlenül a közéleti szereplők politikai tevékenységére, programjára, vagy közéleti hitelességére, alkalmasságára vonatkoznak, akkor – még ha állító módon fogalmazták is meg – vélelmezhető a közlés véleményként értelmezése. A sérelmezett cikkben mint az egyik ellenzéki párt gazdasági terveit kritizáló közleményben megjelent közlések is ilyen megítélés alá esnek. A jelen perbeli esetben a való tényeken alapuló, logikus következtetesként kinyilvánított vélemény nem igazítható helyre. Egy párt gazdasági programjával kapcsolatos sajtóbeszámoló, különösen, ha az egy javaslatról, tervről ad hírt, nem minősül valótlan tényközlésnek, mely helyreigazítás alapja lehet.

[8] Az elsőfokú bíróságnak értékelnie kellett volna azt is, hogy a felperesnek széles körben lehetősége volt a közlés részleteinek tényszerű cáfolatára. A választási kampány lényege éppen az, hogy a sajtó a különböző politikai pártok programját bírálja, a birtokába került okiratokat értelmezi, kritizálja, abból következtetéseket von le. Ezen vita során elkerülhetetlen a politikai hátrány okozása, ez azonban nem sajtó-helyreigazítás útján küszöbölendő ki. A tanúvallomások alátámasztották az alperes érdemi védekezését, miszerint a cikk alapjául szolgáló dokumentum a felperes gazdasági terveze, ezért alperes sajtó-helyreigazításra nem kötelezhető. tanú2 tanú pedig nem tekinthető elfogulatlannak, mivel a felperes szakpolitikusa, a felperessel függő viszonyban van, és nem tudott objektív tanúvallomást tenni. Nem hagyható figyelmen kívül az sem, hogy a cikk megjelenése előtt néhány hónappal már jelentős közéleti vitát generált a felperesi párt alelnökének, politikus2nak a nyilatkozata, mely alapján közéleti vita alakult ki, hogy a felperes hivatalos

nyilatkozatai egyáltalán egyeznek-e a megvalósítani kívánt intézkedésekkel. E ténybeli alapok alapján az alperes a logika szabályaival egyezően vonta le azt a következtetést a bemutatott gazdasági dokumentumról, hogy az a felperes gazdasági tervezete. A közölt cikk közérdeklődésre számot tartó ügyben keletkezett, a felperes programjának tervezetei a legmagasabb szintű közérdeklődés tárgyát képezik. A sajtó akkor is jogosult ezekről beszámolni, ha maga a párt nem kívánta ezeket nyilvánosságra hozni, vagy ezt utóbb kifejezetten tagadja. Ezért az alperes az Alaptörvény IX. cikk (2) bekezdéséből fakadó jogával élve jelentette meg a perbeli cikket.

[9] A felperes fokozott tűrés kötelezettsége körében azzal érvelt, hogy a felperes kiemelt figyelmet élvező politikai közszereplő, nemcsak szereplője, hanem alakítója is a politikai diskurzusnak. Tematizálja a közbeszédet, erőteljes véleményt formál és másokat is arra buzdít, ezért nemcsak joga, hanem kötelezettsége is elviselni a róla szóló, neki esetlegesen nem tetsző kijelentéseket. A felperes tehát nemcsak közszereplő, hanem a politikai klíma egyik fő alakítója, így rá szigorúbb tűrés kötelezettség vonatkozik.

[10] A PK 15. számú állásfoglalás alapján a sajtó nem kötelezhető olyan nyilatkozat közlésére, amely a jogosult által érvényesített igény körében a helyreigazításhoz szükséges mértéket akár tartalmában, akár terjedelmében túllépi. Az elsőfokú ítéletben szereplő helyreigazítási közlemény valós közzétételre vonatkozó része meghaladja azt a tartalmat és terjedelmet, melyet a sajtó-helyreigazítás jogintézménye indokol, ezért kérte, hogy amennyiben a felperes keresetének van jogalapja, úgy a helyreigazító közleményből az ítéltábla mellőzze valóságközlést. A PK 15. számú állásfoglalás értelmében akkor szükséges és indokolt a valóság feltüntetése, ha az az átlagolvasó számára a valóság félre nem érhető megértéséhez elengedhetetlen. A közlemény tartalmazza a valótlan tény, annak további magyarázata szükségtelen és indokolatlan, és a felperes nem is bizonyította a valós tényeket. A bíróság nem tehet olyan megállapítást, hogy a cikk alapját képező dokumentum nem a felperes gazdasági tervezete, és nem tehet olyan kijelentést sem, hogy a cikkben bemutatott gazdasági tervezetből semmilyen okszerű következtetés nem vonható le a felperes programjára.

A fellebbezés indoklásában a megítélt ügyvédi munkadíjat is jogszabálysértőnek, a Pp. 81. § (2) bekezdésébe ütközőnek tartotta. A felperes az ügyvédi munkadíj összegét a 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján számította fel, megbízási szerződést azonban nem csatolt, csupán egy olyan nyilatkozatot, mely szerint az ügyvédi óradíj összege 160 EUR + áfa. A felperes jogi képviselője a perben azonban nem óradíjas elszámolást jelölt meg, hanem fix összegű megbízási díjat kért, ezért a csatolt nyilatkozat nem alkalmas az ügyvédi munkadíj felszámításának alátámasztására. A Kúria Kpkf.40.435/2020/2. számú határozatára hivatkozással kiemelte, a megbízási szerződés per anyagává tételének hiányában a felperes részére egyáltalán nem járhat perköltség.

[11] A felperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

[12] A fellebbezés részben alapos.

[13] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte, ezért az elsőfokú bíróság ítéletének nem volt a Pp. 358. § (5) bekezdése értelmében jogerőre emelkedett rendelkezése, így azt a másodfokú bíróság teljes egészében bírálta felül.

[14] Az ítéltábla mindenekelőtt hangsúlyozza, a másodfokú bíróságot a fellebbezési eljárásban a fellebbezési kérelem korlátai kötik. Ilyen fellebbezési korlátnak minősülnek a Pp. 370. § (1) bekezdés és 371. § (1) bekezdés b) pontja alapján a fellebbezési kérelem és annak indokai. A másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét csak a fellebbezés e korlátai között gyakorolhatja, ezért a felülbírálat tárgyát kizárólag a fellebbezési kérelem és annak indokai képezhették.

[15] Az alperes fellebbezésében foglaltakra figyelemmel ezért az ítéltáblának mindenekelőtt abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a sérelmezett közlések tényállításnak, vagy véleménynek minősülnek-e, mivel sajtó-helyreigazítási igény alapja az Smtv. 12. § (1) bekezdése értelmében kizárólag valótlan tény állítása, híresztelése, vagy való tény hamis színben feltüntetése lehet.

[16] A közlés megítélésekor az Alkotmánybíróság által kialakított alapjogi tesz alapján elsőként azt kellett vizsgálni, hogy az adott közlés a közügyekben való megszólalást, a közérdekű vitában kifejtett álláspontot tükröz-e, vagyis a közügyek szabad vitatásával áll-e összefüggésben. Második lépésként a bíróságnak azt kell eldöntenie, hogy a közlés tényállításnak vagy értékítéletnek minősül-e: a közügyeket érintő értékítéletek szabad folyása biztosított, hiszen a tényállításokkal szemben az értékítéletek közös sajátossága, hogy igazságtartalmuk nem ellenőrizhető és nem igazolható. Végül pedig azt kell vizsgálni, hogy a korlátozás nem lépte-e túl a véleménynyilvánítás határát: a véleménysszabadság már nem nyújt védelmet az olyan öncélú, a közügyek vitatásának körén kívül eső, így a magán-, vagy családi élettel kapcsolatos közlésekkel szemben, amelyek célja pusztán megaláztatás, illetve a bántó vagy sértő kifejezések használata, vagy más jogsérelem okozása {3329/2017. (XII. 8.) AB határozat, Indokolás [30]-[32]; 3357/2019. (XII. 16.) AB határozat, Indokolás [28]}.

[17] A perbeli cikkben szereplő közlések nem vitásan a közügyek megvitatásához kapcsolódnak, mivel abban az alperes a cikk megjelenésekor az ország legerősebb ellenzéki pártjának tulajdonított adótervekről számolt be, ezért a véleménynyilvánítás szélesebb körű védelmét élvez.

[18] Ezt követően abban a kérdésben kellett állást foglalni, hogy a kifogásolt közlések tényállításnak, vagy értékítéletnek minősülnek-e, melynek vizsgálata a közügyek vitája esetén sem mellőzhető. Az Alkotmánybíróság is rámutatott ugyanis, „a véleménysszabadság gyakorlásának határai a közügyeket érintő kérdésekben aszerint különböznek, hogy az adott közlés értékítéletnek, avagy tényállításnak minősül-e. Vagyis e minősítésnek azért kell

összhangban állnia az Alaptörvény IX. cikkében biztosított véleményszabadság követelményeivel, mert egyben döntően és közvetlenül befolyásolja annak határait is, így az alapjog gyakorolhatóságát és tényleges érvényesülését.” {13/2014. (IV. 18.) AB határozat, Indokolás [40]}.

[19] Az Alkotmánybíróság gyakorlatában rögzítette az értékítéletek és tényállítások elhatárolásának szempontrendszerét is: „A különbségtétel lényege, hogy míg a tények valósága bizonyítást nyerhet, addig az értékítéletek bizonyíthatóságáról, vagyis azok igazságtartalmáról nem is lehet beszélni [EJEB, Lingens kontra Ausztria (9815/82), 1986. július 8., 42. bekezdése]. A különbségtétel jelentősége éppen ebben áll: az értékítéletek bizonyítását nem is lehet megkívánni, így azok önmagukban élvezik a véleményszabadság oltalmát. Az EJEB felfogása szerint amennyiben egy állítás igazságtartalma legalább részben ellenőrizhető, igazolható akkor tényállításról van szó [EJEB, Keller kontra Magyarország, (33352/02), 2006. április 4., EJEB, Csánics kontra Magyarország, (12188/06), 2009. január 20., 38. bekezdés] egyébként pedig minden más esetben értékítéletről, amely magában foglalja a túlzó, akár vulgáris kifejezést használó bírálatot, vagy ízlésbeli megnyilatkozást [EJEB, Uj kontra Magyarország, (23954/10) 2011. július 19., 21. bekezdése]. A határeseteket az úgynevezett értékítélettel terhelt tényállítások jelentik, amelyek az EJEB gyakorlatában a véleményszabadság magas szintű védelmét élvezik [EJEB, Karsai kontra Magyarország, (5380/07), 2009. december 1., 33–35. bekezdések].” {13/2014. (IV. 18.) AB határozat, Indokolás [37]}.

[20] A kifogásolt közléseket a PK 12. számú állásfoglalásra is figyelemmel, a sajtóközlemény egészét, a szövegösszefüggést is figyelembe véve kell megítélni, tekintettel kell lenni a szöveggörnyezetre, és az egymáshoz szorosan kapcsolódó, egymással összetartozó részeket összefüggésükben, az átlagolvasó értelmezésére figyelemmel kell értékelni. A cikk már a címében is a felperes gazdasági terveként tünteti fel az annak alapját képező, az portál2.hu-n megjelent „dokumentum1” című dokumentumot, azt a cikkben mindvégig következetesen „felperes-tervként”, a felperes gazdasági terveként, programjaként, reformcsomagjaként nevesíti, és annak tartalmát ekként ismerteti. A cikk illusztrációként is megjelenítette a dokumentumot, feltüntetve rajta, hogy az a felperes tervezete. Mindez a szöveg egészét, és annak a címben szereplő kiemelését is figyelembe véve az átlagolvasó számára egyértelműen azt jelenti, hogy az ismertetett dokumentum a felperes gazdasági terve, programja. A felperes keresetében pedig éppen azt állította, és a helyreigazító közleményben is annak közzétételét kérte valamennyi sérelmezett közlés tekintetében, hogy a cikk nem az ő gazdasági terve. A cikk kifogásolt tartalma tehát az, hogy az abban részletesen ismertetett dokumentum, annak tartalma a felperes gazdasági terve. Ez pedig a bizonyíthatósági teszt alkalmazásával is tényállításnak, és nem értékítéletnek minősül, mivel az, hogy az a felperes számára készült-e, igazolható, ellenőrizhető. Mindezek okán helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság ítéletében, hogy az alperes sérelmezett közlése tényállítás, ekként sajtó-helyreigazítási igény alapja lehet.

[21] Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok Pp. 279. § (1) bekezdése szerinti helyes értékelésével jutott arra a következtetésre, hogy az alperes nem bizonyította, hogy a cikkben szereplő dokumentum a felperes gazdasági terve. A fellebbezésben foglaltakkal szemben az alperes tanúinak vallomása éppen, hogy nem igazolja a dokumentum hitelességének

ellenőrzését, kiváltképp úgy, hogy a tanúknak a cikk megjelenését megelőzően a felperes kifejezetten cáfolta, hogy a dokumentum tőle származik. A tanúk egyike sem olvasta a dokumentumot, annak tartalmi elemzését nem végezte el, azt a forrásaiknak nem küldték meg egybevetésre, így az állított informátorok a konkrét dokumentumot sem erősíthették meg. tanúl újságíró tanúvallomásában pedig kifejezetten akként nyilatkozott, hogy ő soha nem állította, hogy ez a dokumentum a felperes tanulmányköteté. Kiemeli az ítéltábla, a perben az alperes kötelezettsége volt az általa állított tények valóságának bizonyítása, nem pedig a felperesé azok valótlanságának bizonyítása, így a bizonyítatlanság következményeit is az alperesnek kell viselnie, mégpedig függetlenül a felperesi tanú – egyébiránt a felperes tényállítását alátámasztó – vallomásától.

[22] Mindezek okán az elsőfokú bíróság az Smtv. 12. § (1) és (2) bekezdése alapján helytállóan kötelezte az alperest sajtó-helyreigazítás közzétételére.

[23] Az alperes fellebbezésében támadta a helyreigazító közlemény tartalmát is. A fentebb kifejtettek szerint a cikk kifogásolt tartalmát alapvetően az a valótlan tényállítás képezte, miszerint az abban ismertetett dokumentum nem a felperes gazdasági terve. Az elsőfokú bíróság pedig a valótlanág körében lényegében ezt rögzítette ítélete rendelkező részében, annak az egyes adók tekintetében történő szükségtelen megismétlését mellőzve. Ezért a helyreigazítás tartalma ennyiben megfelelt a PK 15. számú állásfoglalásnak, abból a dokumentum, melyre a valótlan tényállítás utal, a cikkben is megjelenő címe által beazonosítható, ezáltal a sajtóközlemény valótlan tartalma egyértelműen megállapítható. Ugyanakkor a helyreigazításból erre irányuló kereseti kérelem hiányában, a PK 15. számú állásfoglalásban foglaltak figyelembevételével mellett is mellőzendő volt annak feltüntetése, hogy a dokumentum egy másik sajtótermék birtokában van, mivel a sajtóközlemény valótlan tartalmának megállapításához az már szükségtelen volt.

[24] A valóság közzététele tekintetében az elsőfokú ítéletben meghatározott helyreigazító közlemény azt tartalmazza, miszerint „erre tekintettel a dokumentumból a felperes valós gazdasági terveire semmilyen okszerű következtetés nem vonható le, a felperes gazdasági tervei a saját internetes oldalán érhetőek el”. Ebben egyrészt a felperes erre irányuló kérelme nélkül tüntette fel az elsőfokú bíróság a felperes programjának elérhetőségét tartalmazó részt, továbbá azt is, hogy a dokumentumból a felperes „gazdasági terveire” semmilyen okszerű következtetés nem vonható le, így azt szintén mellőzni kellett, figyelemmel arra is, hogy az nem szükséges a közlés valótlan tényállításának meghatározásához, ezért a helyreigazítás célját, annak szükséges tartalmát túllépi. Mindezek okán a közlemény ezen része nem felelt meg a PK 15. számú állásfoglalásban foglaltaknak, ugyanis a sajtóközlemény valótlan tartalma e nélkül is egyértelműen megállapítható, a kérelemhez kötöttség elve a PK 15. számú állásfoglalás alapján sem tágítható eddig.

[25] A perköltség tekintetében kiemeli az ítéltábla, a felperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte. Arra az esetre, ha az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatásával a keresetet nem utasítja el, a perköltségre vonatkozó rendelkezés ellen külön fellebbezési kérelmet nem terjesztett elő. Az

ítélőtábla a fellebbezési kérelemhez a Pp. 370. § (1) bekezdése és 371. § (1) bekezdés b) pontja alapján kötve van, ezért fellebbezési kérelem hiányában az elsőfokú ítélet perkoltségre vonatkozó rendelkezését nem érinthette.

[26] Mindezek alapján az ítéltábla a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét részben, a helyreigazító közlemény tartalmában megváltoztatta, míg egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[27] Az alperes a fellebbezés tekintetében részben sem tekinthető pernyertesnek, mivel az elsőfokú ítélet megváltoztatása a helyreigazító közlemény olyan részét érintette, melyre a felperes kérelme nem terjedt ki, ezért a Pp. 364. §-a folytán alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése szerint másodfokú perkoltség megfizetésére alappal nem tarthat igényt. A felperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő, másodfokú perkoltséget nem számított fel, így annak megfizetésére sem kötelezte az ítéltábla az alperest a Pp. 82. § (3) bekezdése alapján.

[28] A fentiek okán az Itv. 62. § (1) bekezdés f) pontja alapján fennálló tárgyi illetékeljegyzési jog folytán le nem rótt 48.000 forint fellebbezési illetéket a Pp. 499. § (1) bekezdése szerinti jogi személy köteles az államnak megfizetni a Pp. 102. § (1) bekezdése és 83. § (1) bekezdésére tekintettel.

[29] Tájékoztatja az ítéltábla a médiaszolgáltató-t, hogy az illeték az Itv. 78. § (4) bekezdése szerint a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé. Az illeték megfizetése során közleményként fel kell tüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát [30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés e) pont].

Budapest, 2026. május 19.

Dr. Molnár Ágnes s.k.
a tanács elnöke

Dr. Szentpáli Judit s.k.
előadó bíró

Dr. Merőtey Anikó s.k.
bíró